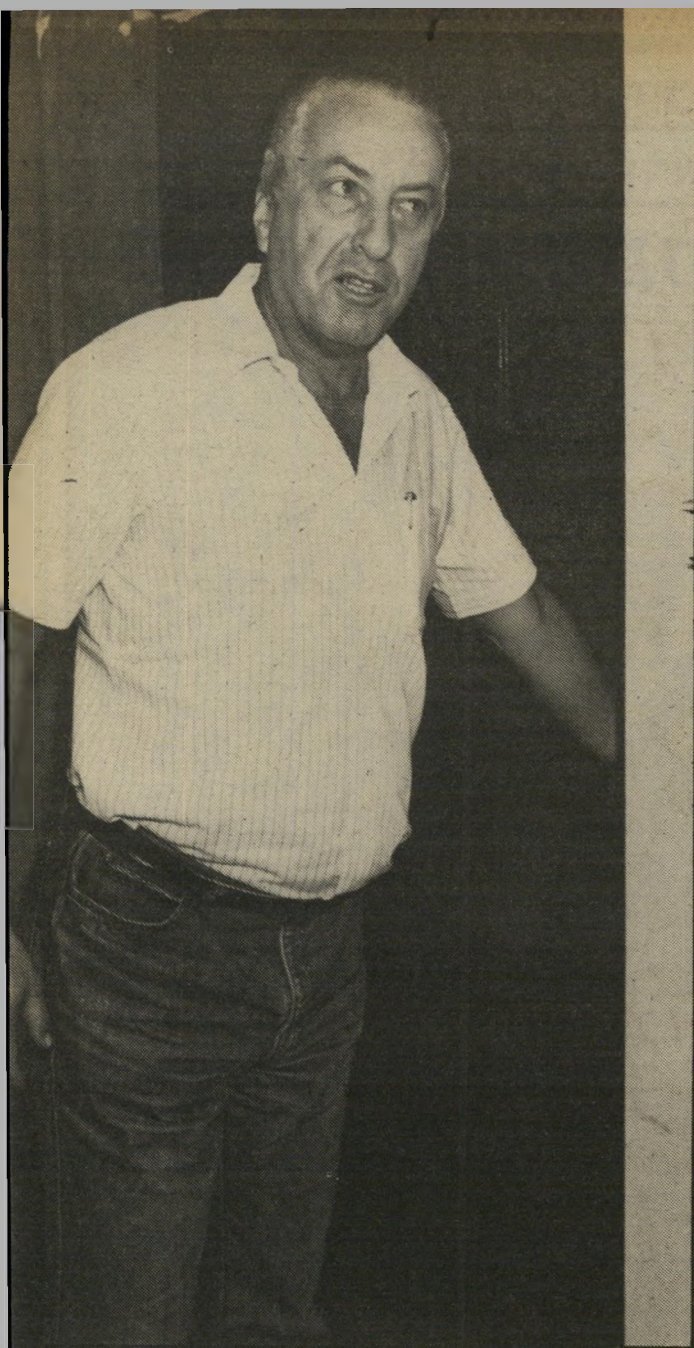

היישופט לביב: אין חונאית

עיתונאי לביב בבית-המשפט לפני פסק-הדין סכומי כסף בקנינו ובמיסדרון בית-הקפה

וחשש ממנו. גניש פנה מייד לקצין מישטרה כדי שיעץ לו כיצד לנהוג בעניין. בית-המשפט מצא כי לביב אומנם התכוון למכור חלק מעיתונו לגניש, כדי שיוכל לפתח את עסקיו ולקנות

מכיוון שקיווה להשיג דרכו הלוואות כתנאים טובים מבנק-הפועלים, וכן למכור את מלגותיו דרך הבנק בעזרת לביב. על כן לא היה צורך באימונים של לביב כדי לקבל את הכסף. השינוי ביחסים בין הנאשם למיורחי אירע רק

לביב זוכה מרוב ההאשמות, אך גונה על-ידי השופט כעיתונאי "חסר-אתיקה, גס-דוח ואוהב-מזון". המישטרה זכתה בביקורת חריפה

עיתון נוסף. יתכן שגניש חשב כי הוא נסחט, אולם לא הבנתו היא הקובעת, אלא כוונותיו של לביב. ומאחר שלביב התכוון בתוס'לב למכור חלק מהעיתון, אין כאן עבירה.

היחיד מחוג אקסודוס שבגללו הורשע לביב, הוא שחקן הששיבש והמהמר עזרא טיסונה. הוא סיפר לבית-המשפט כי נתן ללביב סכומי-כסף שונים בבתי-קזינו בלונדון, מכיוון שרצה להיות חבר של לביב ולזכות בביירותו, כדי שלא יכתוב עליו דברים רעים. על סכומים אלה לא הואשם לביב כלל. אולם בעת חקירתו של טיסונה על דוכן-העדים, שאל אותו סניגורו של לביב, עורך-הדין יצחק סגל, שאלה, ואז התברר כי טיסונה גם נתן ללביב סכום של 3000 דולר כתל-איב, במיסדרון ליד קפה אקסודוס. מטרתו של סכום זה היתה למנוע מלביב לפרסם עליו כתבה כי (המשך בעמוד 38)

אחרי שהלוואה ניתנה והוחזרה. הנאשם הסביר כי השינוי חל כאשר הוברר לו מעמדו של מר מיורחי בער-לס-הפשע, ולכן נקט עמדה ברורה נגדו, וסייע לעיתון הארץ במשפט שהוגש נגדו על-ידי מיורחי. עמדה זו קוממה עליו את מר מיורחי, וכאשר התגלגלה ההודמנות לידו לפגוע בנאשם, לא נמנע מכך. העובדה כי הוא וחבריו, פלאטירשרון (ושלום) גניש, נתנו כספים ללביב מטעמים שלהם, עזרה למר מיורחי להציג את ההלוואה כתוצאה של סחיטה, קבע השופט, וזיכה את לביב גם מפרטי-אישום זה. שלום גניש, גם הוא מחוג אקסודוס, התלונן כי לביב סחט ממנו סכום של מיליון לירות, שהיה שווה אז ל-80 אלף דולר, במסווה של קניית אופציה לשותפות בירחון מאה. גניש הרגיש כי לא היה לו כל עניין להיכנס לעולם העיתונות, והוא נתן ללביב את הכסף מכיוון שידע כי הוא איש מסוכן

הנאשם עם המתלוננים אינה מעוררת שביעות-רצון. שכן אין זה רצוי שכך ינהג עיתונאי עם נושאי-כתבתו, בין אם ניצל את מעמדו כדי לבקש טובות-הנאה ובין אם הם רצו להרעיף עליו את מבוקשו כדי להיטיב עם עצמם. אך גם בכך לא אדון, כי לא האתיקה של העי-תונאי וטוהר-מידותיו עומדים כאן ל-דין, קבע השופט.

הוא מסביר כי יתכן מאוד שמערכת-יחסים מסוג זה בין עיתונאי למכתביו יכולה לשמש עילה לאישום של שוחד. "שכן אין כעיתונאים הרואים את עצמם פועלים למען הציבור, ובתוקף טענתם על זכות הציבור-לרעת, ועל חובתם ל-משמ זכות זו, נפתחות לפניהם אפשרויות-גישה ומקורות-מידע שרבים אי-נם יכולים לפנות אליהם. בימינו אין איש היכול לנהל את עסקיו, חייו ר-קביעת עמדותיו בלעדיהם. יתכן שלא מן הראוי שיהיה איסור בדין על טובת-הנאה המזדמנת לעיתונאי, ומוטב ש-יחוייב בהבאת היריעה על טובת-הה-נאה, על-ידי הערה מתאימה בכתבה ה-נוגעת לעניין, כדי שידע הקורא לה-עדיך נכונה את הדברים המובאים ליריעתו..."

אולם השופט חוזר ומוזהיר את עצמו שאין הוא עוסק בשאלות האתיקה העיתונאית או במעמדו המוסרי של לביב, הוא עוסק אך ורק בשאלה אם אומנם נעברו העבירות הייחוסות ל-לביב בכתבה-האישום על-ידי התביעה, שכראש עמד עורך-הדין אהרון שדר.

כל אנשי "אקסודוס"

רוב העבירות שיוחסו ללביב הן עבירות של סחיטה-באימונים מ-אנשי-מזון שונים, רובם מחוג "יושבי אקסודוס". השופט קובע כי עבירה זו דורשת גורם של אימונים מצד הסחטן,

מאנשי-העסקים נתן ללביב כסף בגלל סיבות אישיות שלו, שאותן בחן ה-שופט בעת כתיבת פסק-הדין.

בעל כוח

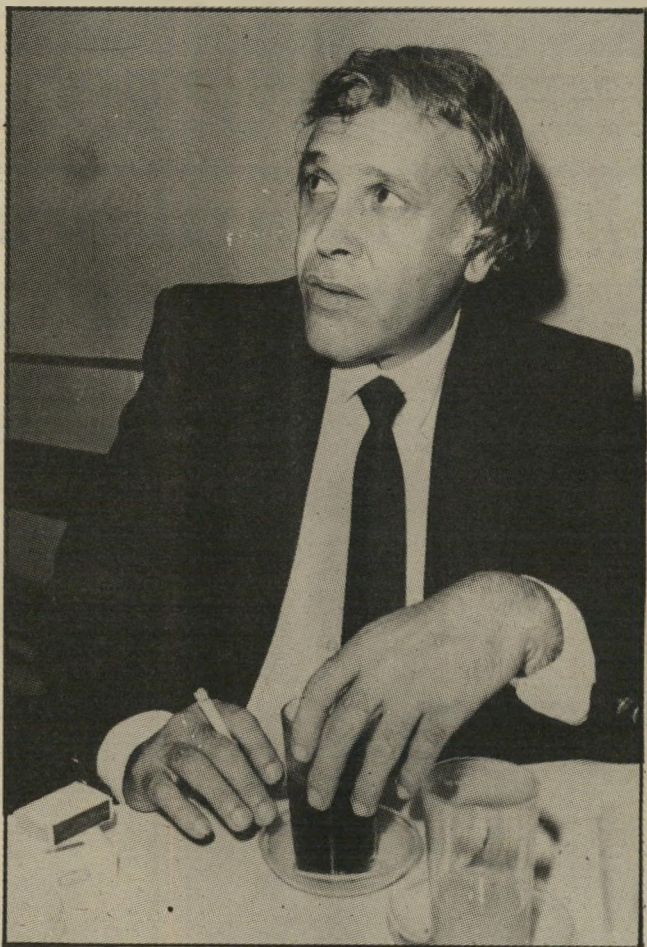
אדיר

הקבע והנתק שבין לביב וחוג יושבי אקסודוס נגרם כאשר ה-גיש בצלאל מיורחי את תביעת-היריבה שלו נגד העיתון הארץ, ולביב התייצב לצד הארץ ונגד מיורחי וחבריו. מאותו הרגע השתללו הללו לחשוף את רמותו של לביב כעבריין, ועוררו את המיש-טרה לחקור תלונות נגד לביב, ואף ל-יזום אותן בעצמה.

הם רצו להורידו ממעמדו כמשגיח-שירות על מעשיהם של אחרים, קובע השופט.

אך השופט אינו רואה את לביב כ-טלית שכולה תכלת, או כקורבן מיסכן של עלילת-שווא. השופט רואה את לביב כבעל כוח אדיר, הנהנה עד היום מתאיור עוצמתו, המטילה חתיתה על

ילו פנה יגאל לביב לאנשים זרים כדרישות כספיות, כש-פנייתו לאותם אנשים זרים נעשית על רקע הפירסום שיצא לו כעיתונאי, המ-פרסם דברים כגנות מי שאינו משלם לו תמורת השתיקה — היה מקום לטעון, להרהר, ואני מניח גם להרשיע את ה-נאשם בעבירות סחיטה, כתב השופט אורי שטרומן בפסק-דינו בעניין יגאל לביב. אולם מכיוון שלביב לא הרחיק לכת בפניותיו לבקשת כסף מאנשים זרים, אלא פנה לחוג מכריו מקפה אק-סודוס, היה על השופט לברוק היטב כל הלוואה, שמא היתה על רקע של יחסי עסקים או ידידות, ולא סחיטה. לביב הכיר את מוניה שפירא, בצלאל מיורחי, עזרא טיסונה ושלום גניש מישיבתו היומיומית בקפה אק-סודוס, שם נהגו כולם לבלות שעות רבות בשוחות על דברים העומדים כ-ועסקיהם של אנשי-שילטון ובעלי-הון, ואגב כך גם לשאוב מידע לצרכיהם. בין לביב וחבורת בעלי-המזון הללו התפתחו יחסים שחרגו מהיכרות שיט-

פרקליט סגל אין סחיטה ללא אימונים

מי שמתוארים כעיתונים כראשי הפשע המאורגן. בכוחו זה השתמש לביב כי אשר פנה לכל אחד מהאנשים הללו וביקש ממנו כסף כהלוואה או עבור מודעות לירחונו או כהשקעה בו. השופט בודק גם את השאלה מדוע בחר לביב, עיתונאי חושף-שערוריות ו"משגיח-שירות", למצוא את ידידיו דווקא מהחוג הנזכר בעיתונות כקורבן לפשע המאורגן. מערכת הידידות של

חית, מסתבר כי הנאשם לא בחל בטר-כות-ההנאה המוזמנות לו מירי אלה ש-המזון בכיסם, למרות היותם נושאים ראויים לכתבותיו. וכך פיתח לביב יחסים שהשופט אינו מוצא בהם ידידות אמיתית, אלא אינטרסים של קבלת טובות-הנאה לכל הצדדים. לביב הציע למכריו מחוג אקסודוס עסקות ש-רות, וקיווה לקבל מהם כמיתווך ר-טובות-הנאה כספיות אחרות. כל אחד